

Златана Великова

886.7-1
B39

Снега
взорху камък

886.7-1
7 В 39

886.7-1

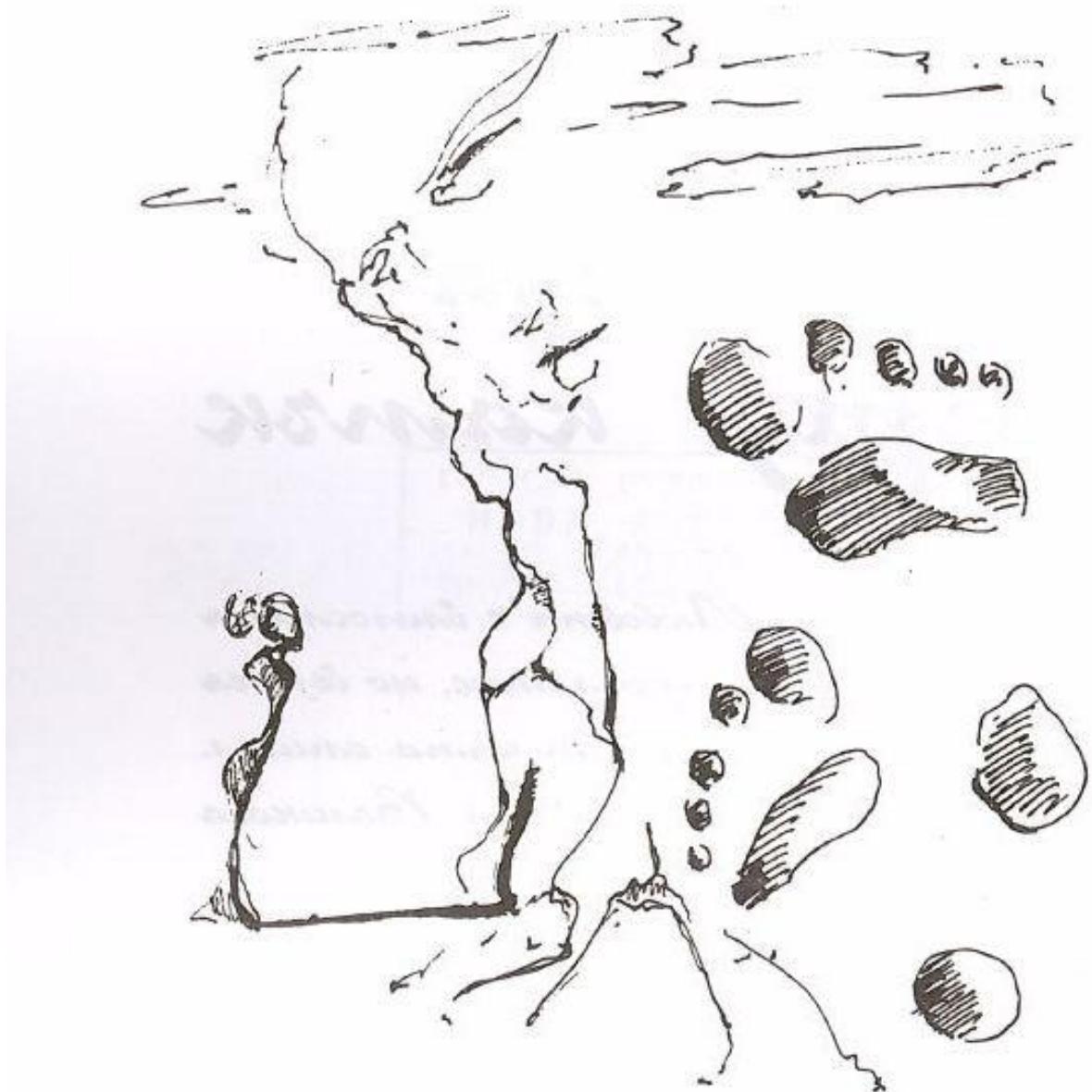
Златина Великова - автор
Христомир Великов - художник
Галина Миланова - редактор

Златина Великова

Снега
връху камък

Любовта е благословия
и проклятие, но без нея
животът ни е спуснат.

Зл. Великова

СЛЕДА ВЪРХУ КАМЪК

*Да оставиш следа Върху камък -
не с длето, нито с чук -
със сърцето
Върху камък следа да оставиш!
Като капката малка, която
Всеки ден с упоритост дълбае
и извайва скалата студена -
толкова горда, могъща, нехайна...
Тя с любов и нежност всесилна
ден и нощ я целува и гали
и придава ѝ чудната форма.
Не с длето, нито с чук -
със сърцето
Върху камък следа да оставиш!*

КЪМ НЕДОСТИЖИМОТО

*Живея като чучулигите -
с любов и песен!*

*Не обичам топлината на огнището.
Искам Вятър да развява косите ми,
боса в дъжда да тичам,
слънце да жари лицето ми!*

*Живея като кукувиците -
нямам свое гнездо!*

*Във всички гнезда съм и своя, и чужда.
Навсякъде съм у дома и не съм!*

*На път съм се родила навярно.
Няма да умра на легло!*

*На път ще умра! Пог дъжда! Пог
звездите!*

На път - към недостижимото!

ДИВА СТИХИЯ

*Аз не искам Вечна любов -
като въглен да тлее до гроба ми,
равна и тиха като вир дълбок,
В който се оглеждат тополите!*

*Искам дива, безумна любов -
като стихия да помете живота ми,
буина като планински поток,
който камъни влачи по пътя си!*

КАТО ПРОЛЕТЕН ВЯТЪР,
като дъжд над пустиня,
като снежна лавина
ти над мене премина.
Като лъч озари ме.
Като огън ме стопли.
Като бяла магия...
Като гива стихия...
Облада ме.
Обсеби всяка мисъл и слово,
Всеки миг, всеки порив...
Ти покоя отне ми,
но и много ми даде.
С криле надари ме
и със сила и воля.
Да съм с обич богата.
Със замах да раздавам,
без да търся отплата.
Да съм силна и горда,
с душа непокорна.
Все напред устремена,
с любов окрилена!

ПО КАКВО ЩЕ УСЕТЯ, ЧЕ ОЩЕ СЪМ ЖИВА,
ако сутрин с любов не отварям очи
и не търся с надежда очите красиви,
очите любими - твоите очи?
По какво ще усетя, че още съм жива,
ако спра да обичам, ако спре да боли,
ако стихне страстита ми
и угасне в сърцето
онзи пламък изгарящ, който в мен палиш ти?
По какво ще усетя, че още съм жива?

ЧУДО

*В оазис сред мъртва пустиня
се спряхме случаино Веднъж.
Сляхме се в гиба стихия -
заваля на г пустинята дъжд!...*

КОГАТО СИ ОТИДЕ И ПОСЛЕДНАТА НАДЕЖДА.
Когато уморена се спра на кръстопът.
Когато лоши мисли ума ми разтревожат.
Когато най-накрая главата си свега.
Не ми предлагай рамо, където да поплача!
Не ме успокоявай, негай да ме тешиш!
Махни с ръка далече, далече към безкрай
и моя път към него с любов ми посочи!

ОБИЧАЙ МЕ

*Обичай ме, мили, обичай ме ти!
От сутрин до Вечер обичай ме!
Обичай ме нежно и страстно!
Обичай ме лудо и бясно!
Обичай ме с пръсти и устни!
Обичай ме с мисли и чувства!
Обичай ме силна и горда!
Обичай ме плаха, сама и покорна!
Обичай ме млада, красива и волна!
Обичай ме слаба и морна!
Обичай ме, мили, обичай ме ти!
Обичай ме Вечно! Обичай ме !*

ЗА ВСИЧКО СИ ПЛАЩАМ със златни монети.
За Всяка усмишка. За Всяка сълза.
Заплащам си с лихва.
Не Вземам на кредит.
Приятелства плащам.
Плащам любов.
За Всяка подкрепа.
За ножа в гърба си.
За злостната клюка.
За дума добра.
За Всичко си плащам със златни монети.
За Всичко платих ли си аз?

КАТО ПЯСЪК МЕЖДУ ПРЪСТИТЕ

Животът ми протича равно, гладко,
изтича като пясък между пръстите.
Улавям миговете в спомени,
но ми остават само бръчките.
Усмивката ми с дните губи чара си.
Догаря бавно пламъкът в очите.
В мъгливи утрини и в тихи залези
отиват си на късове мечтите ми!
С тъга си спомням русото момиче,
което бързаше да мине през живота.
Готово бе до болка да обича
и вярваше в човека и в доброто.
Животът ми протича равно, гладко,
изтича като пясък между пръстите!

МОЛИТВА

*Господи,
дари ме с чудото да обичам!
Да не забравя!
Да не съм безразлична!
Дари ми тази милост, Господи!
За да ти служа Вярно.
Докрай!*

МОЯТ СИН

*Изправя се пред мене моят син -
красив, пораснал, с очи бездънно сини.
Нижат се пред мене като В сън
безкрайно дългите изминали години.
От онзи миг, когато Взех го на ръце -
едно Вързопче с поглед теменужен,
притиснах го до своето сърце -
от Въздуха и слънцето по-нужно.
Много нощи със очи разплакани
будна бях до детското легло.
Много дни осмисли и душата ми
стопли то - човечето добро.
Порасна Вече малкото човече
и ето го пред мене моят син -
със стъпки горди тръгва надалече,
а аз оставам с образа любим!*

ДВЕ СТУДЕНИ СЪЛЗИ

по лицето се стичат.

*Две студени сълзи
се смесват с дъжда.*

*Две студени сълзи
по лице на момиче -
беззащитно и тъжно,
и самотно в нощта.*

*Две студени сълзи -
много болка събрали.
Две студени сълзи
се смесват с дъжда.*

*Две студени сълзи
от тъжна раздяла.
Две студени сълзи...
Две студени сълзи...*

БОЛКА

*Като утроба отворих се цялата!
За да те имам без остатък.
А ти се облече, запали цигара
и бързо отмина нататък.
С целувка движдане каза:
“Ще звънна след няколко дни.”
Отмина в нощта. Като камък ме смаза.
И уж те забравих, а още боли!*

Следа върху камък

19

Зд. Великова

ТАКА И НЕ РАЗБРАХ КОГА СЕ ВЛЮБИХ.
*Кога сърцето ми за тебе затуптя?
Усетих ли, когато те изгубих?
Когато си замина във нощта?*

*Отиде си - назад не се обърна.
Не ме погледна даже крадешком.
Живота ми жестоко преобърна.
Остави ме да плача мълчешком.*

*Така и не разбрах кога се Влюбих.
Кога сърцето ми за тебе затуптя?
Усетих го, когато те изгубих!
Когато си замина във нощта!*

РАЗПЯТИЕ

*Като светкавица блесна над мен.
Като стихия помете живота ми.
Като Вятър планински, студен
отнесе чувства, мисли и спомени.*

*Зъл демон обсеби душата ти,
неподвластна на спомена мил.
Аз сърцето превърнах в разпятие
и се моля с поглед унил.*

*В твоя мъка и мое проклятие
се превърна за нас любовта -
че сърцето ми - гордо разпятие
ти потъпка и срина в калта!*

ОЛТАР

*Душата си превърнах на олтар,
където паля свещите на спомена,
че любовта ми е Вълшебен дар,
но скита се безмилостно прогонена!*

*Душата си превърнах на олтар
и моля се за миг поне забрава,
но любовта - проклятие и дар -
завинаги в сърцето ми остава!*

НАКАЗАХ ТЕ

*С много любов те създадох
и влюбих се в теб след това.
Аз от себе си всичко ти гадох
и превърнах те в моя съдба.*

*Само името Взех и очите -
с гвете тъжни звездици във тях.
С устни жадни изпих ти сълзите,
а море от сълзи аз пролях.*

*С много любов те създадох
и наказах те с много любов.
Аз от себе си всичко ти гадох.
Да гадеш ти не беше готов.*

ПРЕСТОРИ СЕ!

*Престори се, че ме обичаш
само за един, единствен ден!
Спри, спри с това лудо тичане!
Приседни тихо тук до мен!*

*Престори се, че ме обичаш!
Погали ме с нежна ръка!
Дай ми лудо, омайно биле
и капка от цветна роса!*

*Престори се, че ме обичаш!
Подари ми усмишка добра!
Докосни ме с крило на птица!
Целуни ме ... и си иди след това!*

КАТО ПРАЗНА БУТИЛКА
след нощния пир
захвърли ме вътре
и ме забрави.
Да не я счупиш, скъпи!
Внимавай!
Стъклото оставя
дълбоки следи.

КАК ДО ТЕБЕ ДА СТИГНА?

*Какво ли да сторя, че до тебе да
стигна?*

Как да докосна твоето сърце?

Как да изтрягна на лицето усмивка?

Как да стопля тези студени очи?

*Как да накарам тези устни сурови
за мен да отронят гве гуми добри?*

Как да изтрия жестокия спомен?

Как да оборя всички лъжи?

*Как да разбия този камък в сърцето,
който до болка, до смърт ми тежи?*

*Как да откъсна доброто от злото,
когато омраза любовта ми роди?*

ИМА ЛИ ТЕ?

*Има ли те или те измислих?
Сън ли беше тази чудна нощ?
Има ли те или само В мислите
бродиш нощем като призрак лош?*

*Има ли те или те измислих?
Сън ли бяха тези две очи?
Има ли ги или само В мислите
ме изгарят с огнени лъчи?*

*Има ли те или те измислих?
Блян... Мечта... Копнеж крилат...
Има ли те или само В мислите
ще останеш като спомен свят?*

ПРОСТИ

*Прости ми за Всичко, за Всичко прости!
За моята любов - до полука отчаяна.
За сълзите мои в твоите тъжни очи!
За гивата страст с гива мъка сподавяна.
Прости ми за Всичко, за Всичко прости!
Прости, че живея, че умирам прости!
Прости, че обичам и копнея прости!
Аз до гроб ти се вричам!
Ти прости ми, прости!*

КОГАТО ОТМИНАВАШ ПОКРАЙ МЕН,
обърнал поглед настрани
и правиш се на горд и безразличен,
изпитвам подгудяващо желание
да се разсмея
или да сложа край...
Обичам те!

ЩЕ СПРА ЛИ НЯКОГА ДА ТЕ ОБИЧАМ -
отчаяно се питам Всеки ден.
И името ти с болка пак изричам.
И пак те Виждам -
недостъпен и студен!
Ще спра ли някога да те обичам?

ТОЛКОВА ДЪЛГО МЪЛЧАХ -
само болката крещи в душата!
Толкова дълго копнях -
мечтите споделях с луната!
Толкова дълго те търсих,
че пребродих до края земята!
Толкова дълго те чаках
и мечтите споделях с Вятъра!
Толкова сълзи пролях,
че морето от мъка разплаках!
Толкова песни изпях
и зvezдите с мене запяха!

КОГАТО ИЗГУБЯ И ПОСЛЕДНАТА НАДЕЖДА,
че ще стигна до тебе,
че ще стигнеш до мен,
ще замъкне гората и птичата песен
ще спре да оглася леса Всеки ден.
Ще изсъхне тревата.
Ще се скрие луната.
И слънцето даже зад хълм ще залезе.
Тогава когато...
тогава когато
изгубя и последната надежда!

ДУШАТА - ПТИЦА

*"... на спирн душата е ранена,
на спирн ранена от любов."*

П. К. Яворов

*Душата - птица устремена
лети към своето гнездо,
но ти прогони я студено,
пречути нейното крило.*

*Душата - птица устремена
лети самотна във нощта -
сама и гола, и ранена
и тъжна в своята самота.*

*Душата - птица устремена
лети към своята съдба.
До смърт душата е ранена!
До смърт ранена от любов!*

ПРЕД ТВОЯ ПРАГ отново коленича
и моля се за твоята любов!
Сърцето ми след тебе тича.
Не чу ли неговия зов?

*Пред твоя праг отново коленича.
Вземи ме ти със силните ръце!
Повярвай - много те обичам!
Стопли ти моето сърце!*

*Пред твоя праг отново коленича.
Не ме оставяй в самота!
Аз искам само да обичам.
С любов аз искам да умра!*

ЗАЩО МЕ НАКАЗА съдбата сурово?
Защо любовта ми с омраза дари?
С какво прегреших, че присъда такава
Съдията-Живот отреди?
Чужди ли, свои ли грешки изкупвам?
Пак в себе си търся вина.
Всички грешим,
но присъда такава
аз не приемам, господин Съдия!

ПОМОГНИ МИ да те изтъръгна от себе си!
Помогни ми да спра да те обичам!
Но как да заместя копнеж и огън
с госага и безразличие?!

ЩЕ ТЪРСИШ ръцете ми в другите.
Ще виждаш в тях моите очи.
Ще помниш мечтите ни - лудите
в нощи дълги под лунни лъчи.

Ще търсиш сърцето, което
превърна се в буйна река
и устните нежни, където
изпи гълтка жива Вода.

УМОРИХ СЕ ОТ ТЕБЕ.

Омръзна ми да те чакам.

*До смърт се измъчих
от безразличие!*

*Ще го дешеши отново
с нощния Вятър...*

Но какво ще намериш? -

Страх ме е да предричам....

ЗАЩО?!

*Защо си отива любовта?
Защо нежността
се превръща в грубост?
Радостта – в болка?
Цветята – в коприва?
Господи, защо?*

ПРОБУЖДАНЕ

*В гребно, безлично човече
някога Влюбих се аз.
Мечтата ми В плащ го облече,
качи го на коня крилат.
Повярва на тази магия
човечето с гребна душа.
Препусна като стихия
и ме стъпка с омраза В калта.
В същия миг се събудих -
плащът беше грива прогнила,
а пък конят с крилата красиви
се превърна В кобила дръглива.*

Снега ворху камък

41

Зл. Великова

КАТО КРЪСТ И ПРЪСТЕН

*Ти целият си само мой,
зашото аз те нося във сърцето си!
Ти целият си само мой –
и В мислите, и В думите, навсякъде:
на прага сутрин, нощем във леглото,
В усмишката, В сълзите и В съня ми...
На твое име Всеки миг е кръстен!
И нищо, че далече си от мен.
В сърцето мое като кръст и пръстен
затинаги те нося в плен! Затинаги!*

КАТО СЪДБА

Ще те галя с лъчите на слънцето.
Ще те милвам с нощния Вятър.
Или ще падам тихичко
като снежинка В косата ти.
Ще пея с гласа на птиците.
Ще плача сутрин с тревите.
Ще докосвам с устни очите ти
В съня след дневното тичане.
Ще те срещам сутрин на прага
и по твоите стъпки ще мина.
Ще те следвам до края на пътя –
като съдба неумолима!

ОБИЧАМ ТЕ с Всяка частица на тялото!

С най-потайното кътче на душата.

Със сърцето ранено – цялото.

Със смеха на устните.

Със сълзата...

Обичам Всичко у тебе -

и ръцете, които ме галят,

и устните, когато псуват,

а после като жарава

изгарят ме и ме целуват.

Обичам те щастлив и нещастен!

Дори в прегръдките на друга.

Обичам те груб, и Властан,

ненаситен до полука!

Обичам те чужд и далечен,

и когато си толкова близо,

че усещам дъха ти по себе си

като лава да ме залива...

Обичам те!

НА ТОЗИ ДЕМОН,
който демон В мен събуди
В онази гива, гива зимна нощ,
изгори ме с целувките си луди
и подари ми море от любов.
На този демон,
който огън В мен запали
и ме превърна цяла В светлина -
за него сринах всичките прегради,
забравих гордост, свян и суета.
На този демон,
който още В мен живее
и Властва над самотния ми сън,
и всеки миг В живота ми владее -
душата моя с радост аз ще дам!

ВГРАДЕНА ДУША

*Обичам те !
Обичам те! Обичам...
Крещя от болка! Стена В самота!
Сърцето ми разкъсва дива мъка.
Душата плаче – глуха е нощта.
И ти си глух. Не чуваш моите вопли.
Затворил си за мене слух, очи, сърце.
Стена издигна между мен и теб
и сякаш
сянката ми В нея ти Вгради!*

КАТО КРИЛО НА ПТИЦА

Ти – мой недосънуван сън!
Несъзднат блян!
Прекършена мечта –
като крило на птица!
Със спомени за тебе е огрян
Всеки миг и всяка моя мисъл.

ОБРЕЧЕНОСТ

Живея само, за да бъда твоя –
В мечти и мисли, В сънища добри.
Всяка твоя болка става моя
и повече от тебе ме боли.

Всяка рана В мене с нож дълбае.
Сълзите ти В очите ми горят.
Смехът ти на лицето ми сияе
и Волна аз с мечтите ти летя.

Всяка мисъл, мисъл е за тебе.
Всеки спомен, спомен е за теб.
Жivotът ми от тебе е обсебен
и Все към тебе ден и нощ Вървя.

**КАКВО БЕШЕ това фатално привличане,
че изтрягна от корен живота ми
и без милост го хвърли в краката ти?!**
*Какво беше това лудо обичане
ден и нощ да вървя,
без посока и брод,
с нозе наранени,
все към теб устремена –
гълътка живот!*

ТИ

Ти за мен си и Ангел, и Демон.
Ти си моята Карма добра.
Ти за мен си и хляб, и постеля,
моя радост и моя тъга.
Ти си Всичко, което поисках
от живота-скъперник жесток.
Много гадех. Поемах си риска.
Съпло плащах за всеки урок.
Издигах и сривах прегради.
Изминах най-трудния път.
Превърнах сърцето си в клада.
Днес живе горя – дух и плът!

АЛОГИЧНО

*Противно на Всякаква
логика
и на Всички световни
закони
Все повече те обичам,
Все към теб мисълта ми
ме води!*

Следа върху камък

52

З. Великова

*затуй, че мина през живота ми –
бъди от Бог благословен!*
*Затуй, че има те в мечтите ми –
бъди от Бог благословен!*
*Затуй, че твоите име носи
всеки миг от моя звезден свят;
затуй, че стъпките ми боси
след тебе ден и нощ вървят;
затуй, че пръстите ти тръпни
сънувам в моите самота;
затуй, че устните горещи
целувам диво през нощта;
затуй, че вечер сред звездите
аз виждам твоите очи;
затуй, че сутрин със тревите
споделям моите сълзи;
затуй, че мина през живота ми –
бъди от Бог благословен!*
*Затуй, че има те в мечтите ми –
бъди от Бог благословен!*

ОБРЕЧЕНОСТ

*Без твоите силни ръце
тъй дълги са моите нощи!
Твоето нежно лице
още сънувам го, още!
Твоите черни коси
още в мечтите си галя!
Твоите черни очи
без милост пак ме изгарят!
Твоите сладки лъжи
още в съня си повтарям.
В очите ми болка горчи
и сълзи под клепките парят.
Твоите устни горещи
изпиват ме с шеметна страсть,
изгарят ме в огнени пещи,
превръщат ме в пепел и прах!
За твоята усмивка добра
земята докрай ще пребродя!
Аз знам – ти си моя съдба!
Без теб да живея не мога!*

НАКАЗАХ ТЕ!

*С обич те наказах!
Не помниш ли?
Ръцете.
Очите.
Погледът.
Ласката...
Наказах те!
С обреченост!
С думи!
Срещи!
Случайност!
Наказах те!*

НИТО АЗ СЪМ ЗА ТЕБЕ, нито ти си за мен.
*В различен свят живеем със тебе.
Ти си горд и себичен, и груб, и студен.
Аз пък много обичам и съм мила и нежна.*

*Нито аз съм за тебе, нито ти си за мен.
Подигра се съдбата и с тебе ни среща.
За да бъдем вечно на другия в плен -
невъзможна разлька и любов без надежда!*

ВЪПРОС

*Какво ли правиш В този късен час?
Дали пиян си до забрава?
Или с досадно безразличие
от нечие легло отново ставаш?*

НАЛЕЙ, КРЪЧМАРЮ!

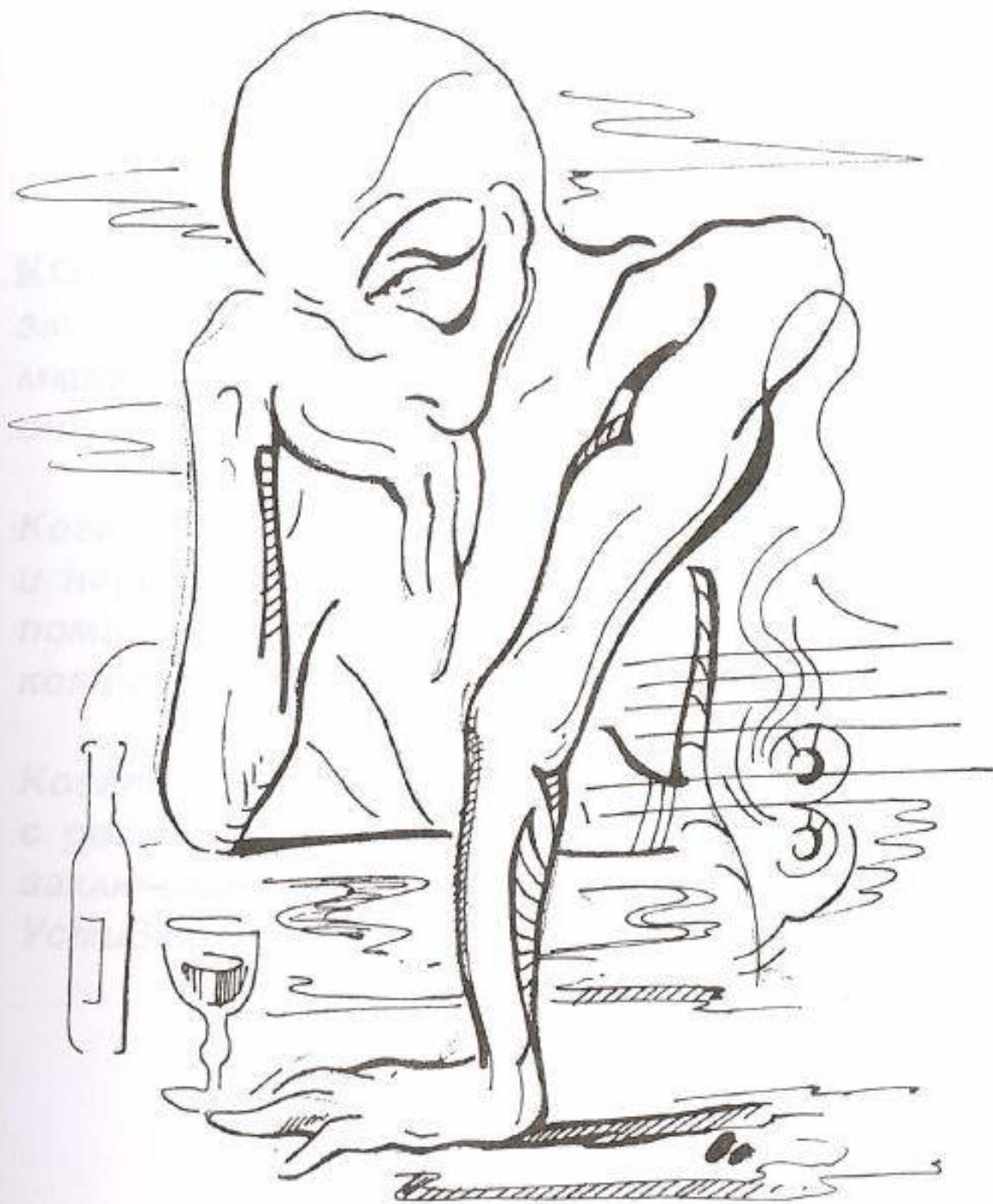
"Горката съння иска не спива!"

Е. Евтимов

*Налей кръчмарю! Още ми налей!
Старо вино нека се излива!
Тежка мъка в чашата се смее.
И тази нощ самотна си отива.*

*Налей ми още! Нека да забравя
усмишката на тези гъвчи очи,
които в сладка болка ме изгарят,
които крият хиляди лъжи.*

*Налей, кръчмарю! Вино ми налей!
Тежки сълзи в чашата преливат!
Сърцето нека в песен се излей!
И тази нощ самотна си отива!*

Снега ворху камик

ЗАКЛИНАНИЕ

Ти никога не ще се примериш
със своята сива, безлична съпруга.
Спокойно В нощите си няма да заспиш
и няма да ме замениш с друга.
Ще извам В съня ти все същата –
нечакана, невикана, желана.
С ангелски крила ще те прегръщам
към рая, В който болка няма!
Ти дълго ще бродиш и скиташ.
Напразно ще ме търсиш В нощта.
Горелият В огън помитащ,
не може да се стопли от свещта!
Ще го ѹда В съня ти и утре така –
нечакана, невикана, желана –
и ще те нося с Вещерска метла
към ада, В който прошка няма!

КОГАТО В късен нощен час
забрава търсиш В дъното на чашата,
мисли за мен, мисли за нас –
онази нощ – тя беше НАШАТА!

Когато пушиш стотната цигара
и нервно хвърляш я, и друга палиш,
помни ме ти като жарава,
която топли и изгаря!

Когато се връщаш от мъка пиян,
с госага ключа В ключалката слагаш –
заключи си сърцето – аз пак ще съм там.
Усмивка сложи и при другата лягай!

*И ТАЗИ НОЩ... И тази нощ не спиш –
усещам го и с костите си Вече.
Чашите отдавна не броиш,
и с мислите си бягаш надалече.
Защо си пак ти в този ресторант,
опущен и омръзнал до полука?
Нали в дома ти те очаква, знам,
“любимата”, “обичана” съпруга?
Нали избра ти нея вместо мен?
Нали ми каза колко я обичаш?
А всяка нощ от нелюбов пиян
в безименни постели все надничаш.
И аз защо ли всяка нощ не спя
и мислено със тебе разговарям?
Че може би пред моята Врата
ще спреш веднъж и... ще останеш!*

МЪЛЧИ ТЕЛЕФОНЪТ. Звънецът мълчи.
И стъпки не спират под моя прозорец.
Стоя и те чакам, а сърцето крещи
и очите през сълзи взират се в мрака.
Мълчи телефонът, а сърцето креши
и очите през сълзи се взират ли, взират.
Колко нощи без теб самотна не спя
и те търся в нощта и душата ми плаче,
че с друга си ти и тя пие смеха
на очите любими, очите прекрасни.
Мълчи телефонът, а сърцето креши,
че отново без тебе ще срещна зората.

НОЩ... САМОТА...

*Нощни срещи – нощни целувки!
Нощни танци – нощни мечти!
Нощни думи – нощни копнежи!
Нощни тръпки – нощни лъжи!
Нощни спомени – нощно търсене!
Нощ без Тебе...Нощ...Самота...
Утро истинско пак очаква ме!
И пак ще тръгна на път ...Сама...*

САМОТА, самота!
Ти остана ми Вярна до края!
Аз от теб – Самота –
по-верен любовник не зная!

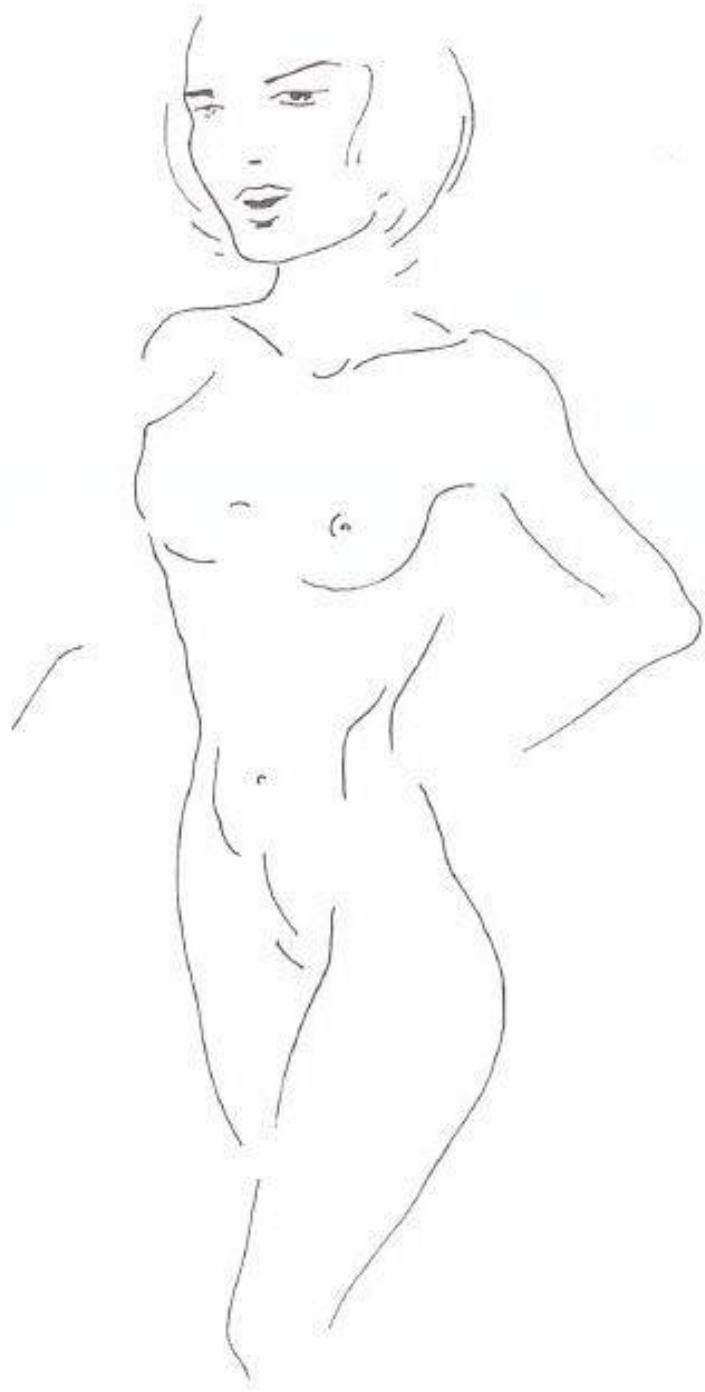
**МРАЗЯ телефона,
който Винаги мълчи!
Ненавиждам и Вратата,
която никой не отваря!
Не понасям празното легло!
Ненавиждам тишината!
Мразя всеки миг на самота!
Мразя те – за твоето отсъствие!**

ОТ ЛЮБОВ ЩЕ БОЛИ

*По пътеки незнайни сърцето се лута.
Към сърцето ти търси Верния път.
Ту по горска пътека – плаха кошута.
Ту с огън и меч пробива си брод.
Към сърцето не Води път магистрален,
но ще стигне до него моето сърце.
Ще осъмна на прага някой ден –
В миг фатален –
и ще спра да почина с изранени нозе.
Ще облегна чело аз на рамото силно.
Ще погалиш ти с пръсти посребрели коси.
Ще простенем от болка.
Ще простенем, защото
от любов ще боли!
От любов ще боли!*

ДО ТЕБЕ ЩЕ СТИГНА НАКРАЯ!..

*Ще стигна до тебе с крилете на Вятъра,
с лъчите на слънцето, с аромата на цвете!
Ще стигна до тебе!
Ще взема на заем
детска усмишка,
жар от огнището,
Вяра от Бога,
сила от камъка,
упоритост и нежност,
любов и надежда...
Сълзите ще скрия.
Ръце ще измия
там на извора с жива Вода!
За да стигна до тебе – пречистена, нова,
светица и грешница –
преминала ага, преминала рая...
До тебе ще стигна накрая!...*

ПО НАЙ-ТРУДНИЯ ПЪТ

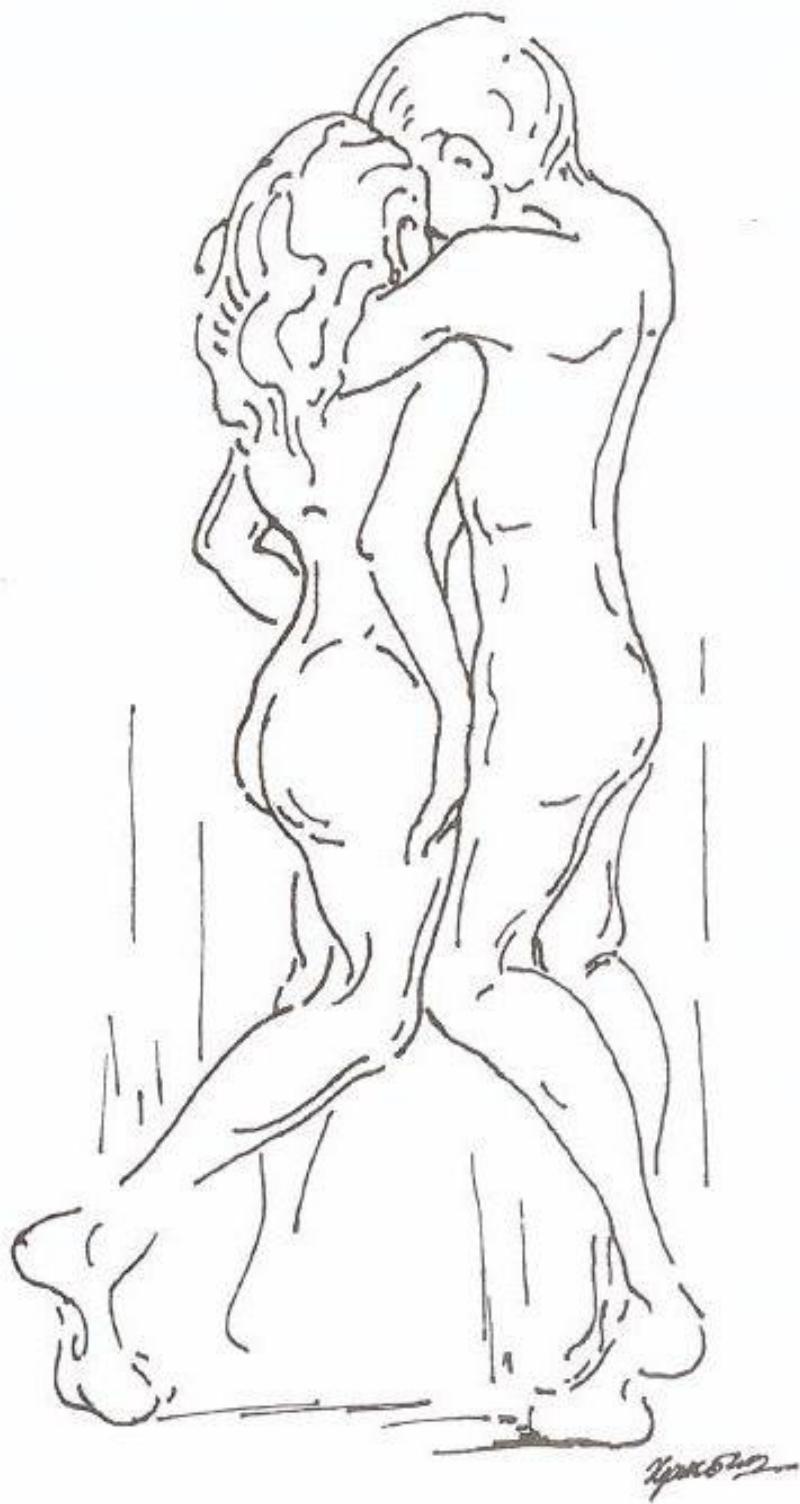
Ти ще стигнеш до мене
по най-трудния път –
на болка, нелюбов и безразличие,
на ревност, подлост, суета,
безсмислено упорство, празна гордост,
на злоба и себичност.

Дълъг път – осеян с камъни и тръни –
ти сам си го избра.

И ще вървиш превит,
прегърнал тежестта
от наранени чувства,
стъпкани мечти, нечути думи,
подтиснал гордо своята самота,
удавил мъка в нощи на безумие.

Ти ще стигнеш до мен най-накрая,
с натежали от болка клепачи.

Аз по раните ще те позная
и с твоите сълзи ще заплача!

Снега ворху камни

71

Зи. Великова

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Следа Върху камък</i>	5
<i>Към недостижимито</i>	6
<i>Дива стихия</i>	7
<i>Като пролетен Вятър</i>	8
<i>По какво ще усетя, че още съм жива</i>	9
<i>Чудо</i>	10
<i>Когато си отиде и последната надежда</i>	11
<i>Обичай ме</i>	12
<i>За Всичко си плащам</i>	13
<i>Като пясък между пръстите</i>	14
<i>Молитва</i>	15
<i>Моят син</i>	16
<i>Две студени сълзи</i>	17
<i>Болка</i>	18
<i>Така и не разбрах кога се влюбих</i>	20
<i>Разпятие</i>	21
<i>Олтар</i>	22
<i>Наказах те</i>	23
<i>Престори се</i>	24
<i>Като празна бутилка</i>	25
<i>Как до тебе да стигна</i>	26
<i>Има ли те</i>	27
<i>Прости</i>	28
<i>Когато отминаваш</i>	29
<i>Ще спра ли някога да те обичам</i>	30
<i>Толкова дълго мълчах</i>	31
<i>Когато изгубя и последната надежда</i>	32
<i>Душата-птица</i>	33
<i>Пред твоя праг</i>	34
<i>Защо ме наказа</i>	35
<i>Помогни ми</i>	36

Ще търсиш	37
Уморих се от тебе	38
Защо?!	39
Пробуждане	40
Като кръст и пръстен	43
Като съдба	44
Обичам те	45
На този демон	46
Вградена душа	47
Като крило на птица	48
Обреченост	49
Какво беше	50
Ти	51
Алогично	52
Затуй	53
Обреченост	54
Наказах те	55
Нито аз съм за тебе	56
Въпрос	57
Налей, кръчмарю!	58
Заклинание	60
Когато	61
И тази нощ	62
Мълчи телефонът	63
Нощ...Самота	64
Самота	65
Мразя	66
От любов ще боли	67
До тебе ще стигна накрая	68
По най-трудния път	70

Златина Великова
Следа върху камък
първо издание
редактор - Галина Миланова
художник - Христомир Великов
коректор - Стефка Бънова
предпечатна подготовка - Дамян Димитров
издателство - ИК "КОТА" - Стара Загора
печат - "КОТА" ООД
ISBN - 954-9584-68-2

*...Не с длето, нито с чук,
със сърцето
Върху камък слега да оставиш!*

Цена: 4 лв.